

[K. B. Andersen.]

salen der indkalkulerer SF-stemmerne i styrken. Regeringen har ikke i ét eneste tilfælde været afhængig af de 11 stemmer, hvormed socialistisk folkeparti er repræsenteret her i salen, men hele talen om det snævre, på Grønlandsministerens stemme beroende flertal bliver jo totalt uden mening, hvis ikke oppositionspartierne indregner SF-stemmerne, så der skabes en blok på 88 over for de 89 regeringsstemmer. Det har jo også vist sig, at der kunne stoles på SF som led i denne 88-blok ved denne vinters vigtigste afstemning.

I forbindelse med jordlovskomplekset har venstre og de konservative som flere gange tidligere forlangt udtalelser af de juridiske fakulteter i København og Århus. Det synes, som om de to fakulteters medlemmer er ved at være utilpas ved den brug, der er blevet gjort af tidligere udtalelser, og fra det københavnske fakultets side siges det jo lige ud, at man nu vil tage spørgsmålet om fakultetets responderende virksomhed op til principiel drøftelse. Professor, dr. jur. Poul Meyer, der som bekendt er professor i statskundskab, har i Information for i lørdags taget spørgsmålet op til principiel behandling. Nu ved vi jo fra ministeransvarlighedsspørgsmålet, at Poul Meyers ord har vægt hos venstre og de konservative, der byggede deres ministeransvarlighedsforslag, som de uafhængige senere forbedrede, på de synspunkter, Poul Meyer som mindretal fremsatte i ministeransvarlighedskommissionen. Forhåbentlig vil de låne professor Meyer øre i samme grad nu, da han stærkt vender sig imod, at man på den måde, som det er sket, har villet drage universiteterne ind i den politiske debat.

Det er, siger han, i strid med universiteternes værdighed at spille denne rolle, og det er på tide, der sættes en stopper derfor. Poul Meyer argumenterer også med, at retsspørgsmål indeholder betydelige skønsmomenter, og med, at retsvidenskabens udøvere er blevet specialister i samme grad som andre videnskabsmænd, hvorfor den juridiske gruppe som sådan er en usagkyndig forsamling. Forhåbentlig vil ikke alene disse synspunkter, men også den karakter, fakulteternes svar har fået i denne omgang, tjene som advarsel mod

fremtidig brug af dem i politiske strids-spørgsmål.

Inden jeg forlader de to store oppositionspartier, vil jeg gerne dvæle ved et kapitel af deres forholdsvis nyere historie, nemlig deres indsats i årene fra 1950 til 1953, da de sidst havde regering. Når man tænker på, hvilke ulykker de to partier tillægger den nuværende regering, tænker på, hvordan det stadig fremhæves, hvordan denne regering ødelægger landets økonomi, er det vel ikke unaturligt at undersøge, hvordan det gik, da de to partier sidst var ved magten. Der har tidligere i denne samling været anledning til at pege på, hvordan de to partiers ministre undlod at efterkomme de spareopfordringer, der rettedes til dem fra det da nedsatte spareudvalg. Men også andre forhold fra den periode, hvor de to partier var ved magten, kan der være anledning til at fremdrage.

Ser vi på bruttonationalproduktet målt i faste priser, vil vi konstatere, at det gennemsnitlig steg med knap 2½ pct. pr. år fra 1950 til 1953. Heroverfor står gennemsnitlige årlige stigninger på over 5 pct. i årene siden 1957. Bruttoinvesteringerne gik ned fra 1950 til 1952 for i 53 at nå samme niveau som i 1950. Heroverfor står gennemsnitlige årlige stigninger på over 10 pct. i årene efter 1957. Ser vi på industriens bruttofaktoringdomst, viser årene 1950-53 stagnation, mens der fra 1957 og fremover har været årlige stigninger på godt 8 pct. i gennemsnit, tal, der er udtryk for, at den erhvervsmæssige strukturomlægning nu virkelig er kommet i gang. Det samlede fuldførte byggeri målt i m²-etageareal steg i VK-regeringens tid gennemsnitlig knap 5 pct. årlig; antallet af fuldførte lejligheder stagnerede omkring de 21.000. Siden 1957 har der været en gennemsnitlig årlig stigning i etageareal på over 13 pct., altså 2½ gang mere pr. år, og stærk stigning i antallet af fuldførte lejligheder hvert år, så vi nu er nået over de 33.000, altså 50 pct. mere end for blot 10 år siden. Der er dog tal, der var betydelige i VK-regeringens tid; det var arbejdsløshedstallene. Vi er nu nede på under 1/3 af tallene fra dengang.

Der er også tal, der viser helt den samme gennemsnitlige udvikling, nemlig — pudsigt